

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 133/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. V., K., zastúpeného advokátom JUDr. F. C., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2 T 142/04 z 30. decembra 2004 a sp. zn. 2 T 142/04 z 23. februára 2005 a postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 294/05 z 27. septembra 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 6. februára 2007 doručené podanie J. V. (ďalej len „sťažovateľ“) označené ako „*Ústavná sťažnosť*“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 142/04 z 30. decembra 2004 a sp. zn. 2 T 142/04 z 23. februára 2005 a postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 294/05 z 27. septembra 2005.

1. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol trestným rozkazom okresného súdu z 30. decembra 2004 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 223 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a trestného činu neposkytnutia pomoci (§ 208 Trestného zákona). Proti trestnému rozkazu podal sťažovateľ 20. januára 2005 odpor. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 2 T 142/04 z 23. februára 2005 uznal sťažovateľa vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 223 Trestného zákona; odsúdil ho k trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, výkon ktorého podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní jedného roka; uložil mu aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu na dobu 18 mesiacov a uložil mu povinnosť nahradiť poškodenej A. Š. škodu vo výške 6 982,50 Sk. O odvolaní sťažovateľa z 29. marca 2005 rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 To 294/05 z 27. septembra 2005 tak, že podľa § 256 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ho zamietol.

2. Sťažovateľ okrem iného uviedol, že: *„... sa necíti byť vinným zo spáchania uvedených trestných činov, pretože OČTK v prípravnom trestnom konaní nezistil skutočný stav veci. Popieral subjektívnu stránku SPTČ, keďže poškodená mu náhle vstúpila do vozovky ako aj jemu pripisovanú nesplnenú povinnosť poskytnúť potrebnú pomoc...*

Súd neobjasnil všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie vo veci samej, túto povinnosť si nesplnil ani OČTK v rámci prípravného konania. Preto v odvolaní sťažovateľ využil svoje oprávnenia a navrhol vykonať ďalšie dôkazy za účelom zistenia skutočného stavu veci. (...)“

Sťažovateľ ďalej uviedol: *„... Je treba predovšetkým konštatovať, že touto sťažnosťou... napáda spôsob, akým sa orgány činné v trestnom konaní vysporiadali*

s dôkazmi v rámci ich hodnotenia a následného vyvodenia zodpovedajúcich skutkových a právnych záverov, najmä v meritórnom konečnom rozhodnutí vydaného Krajským súdom v Banskej Bystrici, t. j. v uznesení o zamietnutí odvolania...

Týmto uznesením, ako aj jemu predchádzajúcemu trestnému konaniu v rámci jeho postupu a vydávanými rozhodnutiami, boli upreté sťažovateľovi konkrétne procesné garancie v súdnom (trestnom) konaní, ktoré sú zakotvené v základných zásadách trestného konania. V tomto trestnom konaní nenadobudla kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru a ktorá je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru, požadovanú úroveň a hodnotu.

Ústavný súd po podrobnom oboznámení sa s obsahom tejto sťažnosti, po zabezpečení si kompletného originálneho a žurnalizovaného spisu iste vzhľadne, že porušovatelia základného práva sťažovateľa uvedení a označení v tejto ústavnej sťažnosti interpretovali a aplikovali zákony spôsobom, že účinky takejto interpretácie a aplikácie nie sú zlučiteľné, s Ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. (...)

Podľa názoru sťažovateľa obe rozhodnutia tak 1. st. ako aj 2. st. súdu nie sú náležite odôvodnené a zaoberajú sa rozborom nie podstatných skutkových okolností a v návaznosti na to aj obsahujú nesprávne právne závery, čo je protiústavné, pretože ide o odôvodnenia rozhodnutia, ktoré sú odchylné od veci samej (napr. v dôsledku chyby v uvažovaní, alebo sú zjavne či extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti).

Odvolaací súd sa námietkami sťažovateľa síce zaoberal, avšak s určitými a zreteľnými znakmi svojvôle, výsledkom čoho bolo nesprávne posúdenie veci výlučne v neprospech sťažovateľa, preto je namieste namietané rozhodnutia podrobiť kontrole ich ústavnosti Ústavným súdom, teda nie v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je sťažovateľ toho názoru, že je tu spojitosť medzi odôvodnením tak 2 st. ako aj 1. st. rozhodnutia a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. “

3. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že postupom menovaných súdov a ich meritórnymi rozhodnutiami „*bolo porušené sťažovateľove základné právo*“:

1. Na spravodlivé súdne konanie, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

a

2. na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR“.

4. Aj keď sťažovateľ v celom texte sťažnosti poukazoval na čl. 46 ods. 2 ústavy (teda nie na čl. 46 ods. 1 ústavy), predovšetkým vzhľadom na jeho uvedenie ako „právo na súdnu ochranu“ a jeho väzbu na trestné rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu mal ústavný súd za nepochybné, že v skutočnosti mal sťažovateľ na mysli čl. 46 ods. 1 ústavy, a takto príslušný článok ústavy aj posudzoval.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie

ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 127 ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o takých sťažnostiach, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti preskúmal opodstatnenosť predloženej sťažnosti v naznačenom smere, predovšetkým možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi namietaným uznesením krajského súdu a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušovanie ktorých sťažovateľ v sťažnosti namietal.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Článkom 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces, ktorému ochranu poskytuje aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutiami okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 142/04, ako aj postupom a rozhodnutím krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 294/05.

1. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutých rozhodnutí okresného súdu a konania im predchádzajúceho preto, lebo na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu v súvislosti s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 5 To 294/05 z 27. septembra 2005, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľa

Účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01).

Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci

v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom, resp. v trestnoprávnom konaní. Takýmto predpisom je aj Trestný poriadok.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napadnutým rozhodnutím všeobecných súdov prípadne postupom, ktorý im predchádzal (napr. I. ÚS 364/06).

Ústavný súd z tohoto hľadiska preskúmal rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5 To 294/05 z 27. septembra 2005 a konanie mu predchádzajúce, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľa. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup nemajúci oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že krajský súd sa zaoberal a vysporiadal s dôvodmi sťažovateľa, ale pretože sa s nimi nestotožnil, odvolanie sťažovateľa zamietol.

Krajský súd vo svojej argumentácii uviedol: «...Napadnutý rozsudok a predchádzajúce konanie preskúmal senát krajského súdu v rozsahu predpísanom v § 254 ods. 1 Tr. por. a s výsledkom, že odvolanie je nedôvodné.

Nezistil žiadnu podstatnú procesnú chybu, ktorá by nepriaznivo ovplyvnila právo obhajoby a objasnenie veci. (...) V reakcii na argumentáciu odvolateľa, že vo všetkých štádiách trestného stíhania došlo k podstatným chybám konania, je namieste uviesť iba to, že neuviedol, ktoré procesné ustanovenia boli porušené, a že zjavne mal na mysli nedostatočné objasnenie veci.

Súd prvého stupňa vykonal podrobné dokazovanie súborom dôkazov zadovážených počas vyšetrovania a doplnil ich výsluchom svedka MUDr. R. O. o zraneniach a dĺžke práceneschopnosti poškodenej (§ 2 ods. 5 Tr. por.). Namieste je však vyčítať orgánom prípravného konania, že nebol zistený a vypočutý dôležitý svedok - vodič autobusu, ktorého obžalovaný tesne pred nehodou predbiehal a ktorý bol tiež na mieste nehody bezprostredne po nej, takže možno dôvodne predpokladať, že videl celý skutkový dej. O zistenie tohoto svedka sa nepokúsil ani okresný súd. Napokon, zadováženie uvedeného ďalšieho dôkazu nebolo nevyhnutné vzhľadom na obsah výpovedí obžalovaného, poškodenej, svedkov H., bratov V., L. Ž. Odvolací súd nemá výhrady proti tomu, že prvostupňový súd nevyhovел dôkaznému návrhu obhajcu zo záveru hlavného pojednávania pribrať znalcov na podanie expertíz o priebehu dopravnej nehody, o príčine zranení poškodenej, o ich rozsahu a o dĺžke práceneschopnosti. Znalecký posudok z odboru cestná doprava nebol vzhľadom na obsah zhromaždených dôkazov potrebný (§ 105 ods. 1 Tr. por.). Takisto by bol z dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku nadbytočný znalecký posudok z odboru zdravotníctvo. Len na prospech veci by však bolo, keby namiesto lekára prvého kontaktu alebo popri ňom bol vypočutý ošetrojúci lekár poškodenej MUDr. V. Ď. na výsledok prípadného neurologického vyšetrenia, priebeh a dĺžku liečenia, resp. práceneschopnosti.

Vykonané dôkazy vyhodnotil okresný súd správne, v súlade s ich obsahom, s princípmi logického uvažovania a so zákonnými zásadami (§ 2 ods. 6 Tr. por.). Výrok o vine odôvodnil v zmysle zákonných hľadísk vrátane hodnotiacich úvah o rozporných dôkazoch a vyrovnania sa s obhajobou (§ 125 Tr. por.). (...)

Odvolací súd teda nezistil presvedčivý dôvod neveriť usvedčujúcim výpovediam. Zaň nepovažoval obhajobné tvrdenia obžalovaného, ktoré vyzneli iba ako úsilie zbaviť

sa trestnej zodpovednosti v rozpore so skutočnosťou. Takéto vyznenie podporuje i fakt, že J. V. na začiatku trestného stíhania nepodal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Po komplexnom preskúmaní celého dôkazného súboru dospel krajský súd k názoru, že V. obhajobnú verziu treba hodnotiť tak, že menovaný buď svoje tvrdenia o niektorých skutočnostiach prispôboval uvedenej snahe, alebo tieto skutočnosti dobre nevnímal, prípadne si ich dobre nezapamätal.

Odvolačný súd s ním súhlasí, že za porušovanie pravidiel cestnej premávky je namieste trestať aj chodcov. Nesúhlasí však s tým, že takého porušenia sa dopustili A. Š. a A. H. Na prejdenie vozovky použili priechod. Pred vstupom na vozovku sa presvedčili, či to môžu urobiť bez nebezpečenstva. Pritom neprichádzalo žiadne vozidlo s právom prednostnej jazdy (sanitka a pod.). Na priechode sa nezastavili. Keď už boli na vozovke, neurobili nič, čo by naznačovalo porušenie povinnosti bez meškania uvoľniť priestor na prejazd vozidiel. Neprechádzali jednotlivo, ale obe spolu. Prechádzali tak, že s ohľadom na vzdialenosť a rýchlosť prichádzajúcich vozidiel nenútili vodičov zmeniť smer ani rýchlosť jazdy, keď v čase vstupu chodkýň na vozovku sa žiadne vozidlá nepribližovali tak, aby na ne museli brať zreteľ, (§ 53 ods. 1, 2, 3 Zákona o premávke na pozemných komunikáciách - ďalej iba Zák. o prem.)

Naopak, obžalovaný nedal prednosť spomínaným chodkyňiam predchádzajúcim cez priechod pre chodcov, nesplnil povinnosť zastaviť vozidlo, takže ich nielenže ohrozil a obmedzil, no A. Š. aj zrazil [§ 4 ods. 2 písm. f) Zák. o prem.]. Namieste je pripomenúť aj to, že bol povinný byť väčšmi opatrný voči chodcom, správať sa disciplinovane a ohľaduplne, aby neohrozil bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, prispôbiť svoje správanie o. i. situácii v cestnej premávke a dbať na dopravné značky [§ 4 ods. 2 písm. c), e), § 3 ods. 2 písm. a), b) Zák. o prem.]. Zo spôsobu jeho jazdy je zrejmé, že tieto povinnosti porušil. Krajský súd tu súhlasí aj s názorom okresného súdu, že vzhľadom na danú dopravnú situáciu rýchlosť jazdy obžalovaného bola neprimeraná. Bez ohľadu na to, t. j. aj keby nebola neprimerane vysoká, je zrejmé, že obžalovaný nesledoval situáciu v cestnej premávke, lebo chodkyne zbadal, až keď bol tesne pred priechodom.

Porušením dôležitej povinnosti sa rozumie porušenie takej povinnosti, ktorá v danej situácii vyvoláva nebezpečenstvo pre ľudský život alebo zdravie. Aj táto podmienka bola v danom prípade splnená. Ved' pri kolízii s motorovým vozidlom chodcovi vždy hrozí ujma

na zdraví.

Postih obžalovaného za zistený trestný čin trestom odňatia slobody v polovici sadzby podmienene s minimálnou skúšobnou dobou i zákazom činnosti vodiča motorových vozidiel pri dolnej hranici zákonného rozpätia [§ 223, § 58 ods. 1 písm. a), § 59 ods. 1, § 49 ods. 1 Tr. zák.] zodpovedá príslušným zákonným hľadiskám, tak ako vo svojej konkrétosti vyplývajú z dôkazov a zo zistení súdu. Ide tu najmä o význam porušeného spoločenského záujmu, spôsob vykonania činu, jeho následky, okolnosti spáchania činu, osoba páchatela, miera jeho zavinenia [§ 5 písm. a) Tr. zák.], pohnútky (§ 3 ods. 4 Tr. zák.). Sú to aj pomery páchatela a možnosti jeho nápravy (§ 31 ods. 1 Tr. zák.). Neboli zistené žiadne všeobecne poľahčujúce ani pritažujúce okolnosti (§§ 33, 34 Tr. zák.). (...)

Odvolaací súd si osvojili aj názor súdu prvej inštancie, že z dôvodu uvedeného v rozsudku sa obžalovaný nedopustil trestného činu neposkytnutia pomoci podľa § 208 Tr. zák. V trestnoprávnom zmysle totiž jeho pomoc nebola potrebná, keď ju poškodenej poskytli iné osoby, čo boli hneď na mieste nehody (Rt 37/69). (...)

Oslobodenie spod obžaloby pre neposkytnutie pomoci by nebolo správne. J. V. totiž bez ohľadu na to, že poškodenej pomohli iné osoby, neposkytol podľa svojich schopností a možností zranenej potrebnú prvú pomoc a ihneď privolal odbornú zdravotnú pomoc, neohlásil dopravnú nehodu polícii, nezotrval na mieste nehody až do príchodu policajta [§ 51 ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a), c) Zák. o prem.] (...)».

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) vrátane návrhu o námietke zaujatosti alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04).

V prípade sťažovateľa však nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie základných práv, ale o prípad, keď právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo

na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych názorov sťažovateľa. Sťažovateľova nespokojnosť s obsahom rozhodnutia krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným.

Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). K tomu treba dodať, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, a preto je podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitel'né účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo inštančne vyššieho stupňa všeobecného súdu.

Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že krajský súd porušil jeho základné právo na spravodlivý proces, pretože jeho rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené a nedalo odpoveď na jeho námietky vznesené v priebehu konania, ústavný súd poukazuje na tú skutočnosť, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka vrátane jeho dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia,

postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivé súdne konanie.

Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

Ústavný súd preskúmaním rozhodnutia krajského súdu, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa, nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že krajský súd sa zaoberal a vysporiadal s dôvodmi sťažovateľa, ale pretože sa s nimi nestotožnil, odvolanie sťažovateľa zamietol.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5 To 294/05 z 27. septembra 2005 obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania podľa čl. 46 až 50 ústavy, tiež nezistil, že by závery krajského súdu v napadnutom konaní boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd konštatuje, že nejde o arbitrárne rozhodnutie nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Trestného poriadku.

Z uvedených skutočností vyplýva, že medzi namietaným uznesením krajského súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2007